

Şizofrenin Kamburu

– Okuyan Adam · 16 Kasım 2013

"İki gün sonra bir yolunu bulup kendimi Yeniceoba Makasına attım. Ankara tarafından gelen ilk otobüse atlayıp Konya'nın yolunu tuttum. Arka kapıdan binerken otobüsteki herkes dönüp bana baktı. Yol boyunca arada gidip gelen muavin her seferinde dönüp bana baktı. Nalçacıdaki otogarda indiğimde peronlardaki bütün insanlar dönüp bana baktı. Arka sokaktaki durakta dolmuşa binerken şoför ve içeridekiler dönüp bana baktı. Zafer'de indiğimde gelip geçen herkes dönüp bana baktı. Sora sora Konya Lisesi'ni ve Salih'in çayevini bulup kapıda, "Salih", dediğimde o da dönüp bana baktı.

En acı vereni de Hayatım, Zafer'de beni görüp de kaçıp annesinin arkasına saklanan küçük çocuğun dönüp bana bakmasıydı. Öyle bir yaralanmıştım ki... Bir tek Azrail oralarda bir yerde karşıma çıkıp bana bakmamıştı. Oysaki o an onun bakışına o kadar muhtaçtım ki..."

(ŞİZOFRENİN KAMBURU-Arifzade)